

The book cover features a large, round, blue character with a textured surface, large eyes, and a smiling mouth, positioned in the lower center. It is surrounded by several pink flowers with yellow centers and green leaves. Three bees are depicted: one yellow and black striped bee on the left, one blue bee at the top right, and another yellow and black striped bee in the middle left. The background is a light green field with blue, swirling lines that resemble a path or a stream. The author's name is at the top, and the title is in the center.

Dagmar Medzvecová

Vykutálené příhody pana Klubička

bambóok

The book cover features a large, round, blue character with a friendly face, large eyes, and a red tongue, positioned in the lower center. It is surrounded by several pink flowers with yellow centers and green leaves. A blue vine-like structure winds across the top and sides of the cover. Three bees are depicted: one yellow and black striped bee on the left, one blue bee at the top right, and another yellow and black striped bee in the middle left. The author's name is printed at the top center.

Dagmar Medzvecová

Vykutálené příběhy pana Klubička

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Dagmar Medzvecová

VYKUTÁLENÉ PŘÍHODY PANA KLUBÍČKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8550. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023

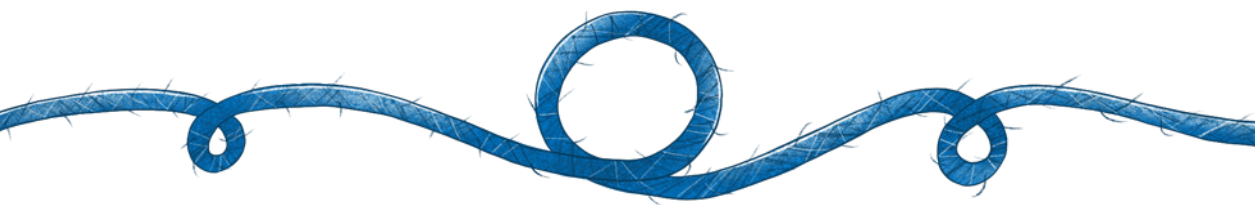
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2023

ISBN 978-80-247-4901-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3256-0 (print)

Obsah

Jak se to celé rozmotalo	7
Kouzelná příze	14
Sněhové sochy	22
Zamotaná rozcvička v ranní rose	30
Klubíčková lesní školka	38
Borůvkové hody	46
Kouzelný hříbek	54
Rozmotaný telefon	62
Drakiáda	72

Jak se to celé rozmotalo

Zajda Chlupáč poskakoval po lesní pěšině. Byl mrazivý večer a na fouscích ho lechtaly velké sněhové vločky. Krásně se třpytily, ale jakmile dopadly na zem, roztály a byly tytam.

Nemohl se dočkat, až bude moct se svými kamarády dovádět ve sněhu, ale sníh ne a ne vydržet alespoň jednu noc. „Tak třeba zítra,“ pomyslel si a rozhlížel se kolem, co by mohl sníst. Nějak mu z toho skákání pořádně vyhládlo.

„Jau, jau, jauvajs! Jak se jenom vymotám,“ zaznělo zdálky.

„Kdopak to je?“ ptal se Chlupáč zvědavě.

„Brrrr, to je zima jako v mrazáku. Chtěl jsem jen vykouknout z košíku a teď se tu válím celý pro-pro-močený,“ hudroval neznámý hlas.

Zajda Chlupáč uběhl ještě pár metrů a spatřil, jak se v tmavém kapradí krčí prapodivné modré stvoření, které se žádnému lesnímu zvířátku nepodobalo.

„Co jsi zač? A proč tady tak hudruješ? Jak ses sem dostal?“ zasypával zajda modrou bytost otázkami.

„Ne-ne-nemohu ze sebe vy-vy-vymotat ani jednu větu, jak jsem z-zmrzlý,“ odpovědělo kulaté stvoření.

Chlupáčovi se mu zželelo. Stvoření bylo celé nešťastné a promáčené, proto se zajda rozhodl, že ho vezme domů do tepla. Hodil si neznámou bytost na záda a upaloval s ním domů.

Byla černočerná tma, když míjel své kamarády – sovu Kuliočko a medvěda Ochránáře, kteří měli na starost udržovat věčný ohýnek na jejich společném palouku. Modré bytosti na zajdově hřbetu si vůbec

nevšimli. Chlupáč potichoučku pokračoval do svého pelechu pod hustým, tmavým keřem, aby nevzbudil ostatní lesní kamarády.

Jeho pelech vypadal jako malý, útulný domeček. Bylo v něm příjemné teplo a modré stvoření začalo pomalu osychat a nabírat sílu. Po chvílce se samo rozpovídalo a byl to ten nejbláznivější příběh, jaký do té doby zajda Chlupáč slyšel.

„To víš, jsem jen obyčejné modré klubko, nemám ani jméno, a teď už ani žádné kamarády. Ach jo,“ povzdychlo si stvoření a pokračovalo ve svém vyprávění.

„Dlouhou dobu jsem strávil ve ztrouchnivělé dřevěné bedně spolu s desítkami dalších barevných klubek. Do bedny mě hodila stará babka Pletařka, která mě koupila na trzích v Kouzelné Hůrce. Jenže moje modrá barva se jí zrovna do ničeho nehodila, a tak mě nechala v bedně povalovat několik týdnů, zatímco z ostatních klubek si vesele pletla dlouhatánské šály.

Jednoho dne mě však hodila spolu s několika dalšími klubky do proutěného košíku a chtěla nás odnést

kamarádce – babce Háčkovnici. Cestou to vzala přes hluboký les. Chtěla si nasbírat pár hříbků do bramboračky. Byl jsem ale příliš zvědavý a z košíku jsem pořád vykukoval. A pak jsem vykoukl moc a vypadl na studenou travu. Kutálel jsem se dobrou půlhodinu, než jsem skončil v tmavém kapradí. A dál už to znáš,“ zatvářil se kysele při té vzpomínce.

Chlupáč na něj zíral s pusou dokořán. „Teda, nevěřil bych, co bláznivého se dá mimo náš les zažít.“

Zajda se podrbal tlapkou za velkým uchem a přemýšlel, jak pomoci. Bylo mu líto, že ta modrá mluvící věc přišla o své klubkokamarády. A nakonec ho něco napadlo.

„Nejsem sice žádné klubko, ale chlupatí jsme podobně. Dívej!“ vykřikl a ukázal packou na svoji srst. „Tak co kdybys tu zůstal se mnou. Slibuju, že spolu zažijeme spoustu legrace. Navíc se tu v lese máme všichni rádi a o zábavu máme postaráno. Já jsem zajda Chlupáč, jak mám říkat tobě?“ usmál se zajda na modrou kulatou věc, která na něj překvapeně koukala.

„Myslíš to vážně? Opravdu tady s vámi mohu zůstat? To je paráda! Žádné jméno nemám, nějaké mi vymysli,“ poprosil a mrkl na nového kamaráda.

Ten pokrčil obočí a přemýšlel. „Mám to, budeme ti říkat pane Klubíčko!“ zaradoval se a poplácal se po hrudi, jak to báječně vymyslel.

„Skvělé!“ radoval se pan Klubíčko. Už byl dočista suchý a usmíval se na celé kolo. „Prozradím ti jedno tajemství,“ odmlčel se a tajuplně se usmál. „Ostatní klubka vždycky říkala, že moje příze je prý kouzelná. Že taková modrá příze je vzácností, která se nikdy nevymotá, i kdybych se kutálel na konec světa. Ale ještě nikdy jsem neměl možnost to vyzkoušet. Jenže když mám teď nové přátele, určitě najdeme vhodnou příležitost.“

Zajda Chlupáč nevěřil svým velkým uším. Dnes našel mluvící klubko, které navíc tvrdí, že je kouzelné. „Možná se mi to všechno jenom zdá,“ pomyslel si v duchu a pořádně si zívł. Víčka mu ztěžkla a v teple svého pelechu pomalu usnul, zatímco ho pan Klubíčko v tichosti pozoroval.

„Děkuji za záchranu, Chlupáči,“ zašeptal, ale zajda už pochrupoval.

Panu Klubíčkovì se spát ještě nechtělo. Hlavou se mu honilo spoustu nápadů, co všechno asi v lese zažije. Přemýšlel, která další zvířata pozná a jestli budou všichni tak legrační jako zajda Chlupáč. Poté sklopil zrak a prohlížel si modrou přízi, která byla trochu rozcuchaná, jak se kutálel lesem. „Tak kouzelná, jo? To se ještě uvidí...“ pomyslel si a zavřel oči. Během chvílky usnul také a nechal si zdát o nových lesních kamarádech.

Kouzelná přize

„Téda, takhle jsem se už pěkně dlouho nevyspal. U babky Pletařky se nedalo ani pořádně usnout, jak hlasitě chrápala,“ protahoval se pan Klubíčko, zatímco zajda Chlupáč byl ještě pod peřinou, ze které mu vyčuhovaly jeho dlouhé uši.

„Vstávej! Mám takovou radost, že je tu nový den. Šup, vylez!“ dožadoval se pan Klubíčko pozornosti.

Zajda Chlupáč po chvíli vystrčil hlavu. „Tak ono se mi to nezdálo! Myslel jsem, že to byl jen bláznivý sen o modrém, pomotaném stvoření, a ty si přitom tady u mě v pelechu vyřváváš na všechny strany,“ kroutil zajda hlavou a hrabal se pomalu z peřiny. Zamrskal vousky, najednou vyskočil a vyběhl ven. „Podívej! Hurááá, sněží!“ jásal Chlupáč.

Pan Klubíčko mu sotva stačil. Vykutálel se za ním a nemohl uvěřit tomu, co viděl. Z oblohy se pomalu snášely sněhové vločky a usedaly na trávu i popadané jehličí. Vše kolem nich se halilo do bílého kabátu. Pan Klubíčko byl u vytržení. Nikdy tolik sněhu neviděl. Pouze za oknem ve světnici u babky Pletařky, ale nikdy se ho nemohl dotknout.

„Chlupáči, to je taková krása!“ jásal pan Klubíčko a koulel se po sněhové peřině. Sníh ho příjemně mrazil. Najednou si uvědomil, že sníh není vůbec mokrá a stěží se mu dostane mezi vlákna příze.

Zajda k němu přiskočil a důkladně si ho prohlížel. Pak si vzpomněl, jak ho spatřil zmáčeného a zmrzlého v kapradí. „Klubíčko, jak je to možné? Včera jsi byl promáčený až běda, teď na tobě neulpí ani jedna sněhová vločka.“

Oba nad tím podiveně kroutili hlavami a přemýšleli, čím to může být.

„Zajdo Chlupáči, už to mám! Jsem přece kouzelné klubko, jak tvrdili moji klubkokamarádi!“ vykřikl a začal prozkoumávat svou nekonečnou přízi.

A poté jim to oběma došlo. Když je pan Klubíčko nešťastný, kouzelná moc se vytrácí a slábne. Jakmile má ale pan Klubíčko důvod k smíchu a je veselý a šťastný, jeho kouzelná moc funguje. A proto teď

vůbec nepromokne. Protože je poprvé, co je na světě, veselý a spokojený. U báby Pletařky byl po celou dobu nespokojený a nic ho netěšilo. Když se mu u zajdy Chlupáče rozzářily oči radostí, měl síly a kouzel na rozdávání.

„Není to paráda? Teď spolu dokážeme velké věci, už nikdy nedovolím, aby se ti ztratil úsměv z tváře. S tvou kouzelnou přízí zažijeme ještě spoustu legrace!“ jásal zajda a vesele poskakoval, až za sebou zanechával stopy ve sněhu.

„Málem bych zapomněl! Pojd', představím tě svým kamarádů,“ napadlo Chlupáče, popadl pana Klubíčka a už si to hnali na palouk. Stále na něm hořel plamínek, ke kterému se střídavě chodili ohřát zajdovi přátelé.

„Ahoj, já jsem pan Klubíčko. Tady váš kamarád zajíc mě včera zachránil. Nabídl mi, že tu s vámi mohu zůstat, a snad spolu zažijeme spoustu legrace,“ řekl a natahoval k ostatním ruku z modré příze.

Během chvíle se s ním přišli pozdravit všichni lesní obyvatelé. Dokonce i nejstarší medvěd Bručoun přerušil svůj spánek a přišel se na něj podívat. Každý si ho se zájmem prohlížel.

„Chtěl bych vám poděkovat za to, že mě tu u sebe necháte. Co by vám udělalo radost?“ zeptal se a byl trochu nervózní, jestli dokáže splnit jejich přání.

Zvířátka přemýšlela, co by se jim líbilo. Po chvíli přišel s nápadem jezevec Drkota, kterému byla věčně zima a pořád mu drkotaly zuby. „Zajda Chlupáč nám pověděl, že je tvá příze nekonečná. Co kdybys nám z ní upletl teplé šály na zimu, aby nám nefoukalo na krk,“ navrhl a ostatní souhlasili.

„To je dobrý nápad,“ pochválil ho zajda.

Pan Klubíčko se usmál a přemýšlel, jak to jenom provede. Nakonec si řekl, že dokud to nezkusí, ne-

zjistí, co jeho příze umí. A tak se pořádně nadechl a začal se kutálet sněhem sem a tam. Proplétal svoji modrou přízi po celém lese, skrz stromy, keře, kolem pařezů... Kutálel se mezi udivenými zvířátky, která ho nestačila sledovat. Najednou pan Klubíčko nabral rychlost, až z něho byla jen rozmazaná modrá šmouha, sněhové vločky létaly do všech stran a poté vše utichlo.

„Uf, to bylo tedy něco!“ utíral si pan Klubíčko sněhový poprašek z čela.

Když se všichni vzpamatovali, nevěřili svým očím. Kolem dokola se na větvích pohupovaly huňaté modré šály. A co víc, celý jejich palouk byl dokonce zasypán i modrými kulichy.

Zvířátka v čele se zajdou Chlupáčem se rozutekla do všech stran. Každý si našel svůj nový hřejivý kousek, který si omotal kolem krku, a na hlavu si nasadil modrý kulich s bambulí.

„Teda, pane Klubíčko, ještě nikdy mi nebylo tak příjemné teplo!“ lebedil si jezevec Drkota. Hned mu přestaly drkotat zuby. I ostatní si teplo pochvalovali. Dokonce i had Syčák si našel jeden malý kulich, který mu náramně padl.

„Jsem moc rád, že se vám líbí,“ radoval se pan Klubíčko a pohledem kontroloval, jestli trochu nezhubl, když ze sebe vymotal tolik modré příze. Ale kdepak,

